நீர் வளையங்கள் - நினைவு வளையங்கள்: சண்முகம் சிவலிங்கம்

கருணாகரன்

இலங்கையின் கிழக்கே கல்முனை நகருக்கு அருகே உள்ள பாண்டிருப்பில் பிறந்த கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கம், இந்தியாவின் கேரள மாநிலத்தில் உயர்கல்வி பயின்று அறிவியல் துறையில் பட்டம்பெற்றவர். அறிவியல் துறை ஆசிரியராக பணியில் இணைந்து பின்னர் பாண்டிருப்பு மகாவித்தியாலயத்தில் அதிபராக பணியாற்றி அண்மையில் ஓய்வு பெற்றிருந்தார்.

00

20.04.2012 அன்று பின்னேரம் சி.ரமேஸின் தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. ஏதாவது இலக்கிய விசயங்கள் அல்லது யாராவது படைப்பாளிகளைப் பற்றி பேசுவதற்காக, அல்லது இலக்கியக் கூட்டங்கள், புத்தக வெளியீடுகளைப் பற்றிய தகவல்களைச் சொல்வதற்காகவே ரமேஸின் தொலைபேசி அழைப்புகள் பெரும்பாலும் வரும். சில நாட்களுக்கு முன்னர் ரமேஸின் கட்டுரை ஒன்றை பௌசருக்கு அனுப்பியிருந்தேன். ஆனால், அந்தக் கட்டுரை இன்னொரு இதழில் பிரசுரமாகிவிட்டது. இதைக் குறித்து ரமேசுடன் கதைத்திருந்தேன். ஆகவே, அதைப் பற்றித்தான் ஏதாவது பேசப் போகிறாரோ என்று நினைத்தபடி அழைப்பை உள்வாங்கினேன்.

எடுத்தவுடனேயே ரமேஸ் கேட்டார். 'உங்களுக்குச் சங்கதி ஏதாவது தெரியுமா?' என்று.

'என்ன சங்கதி? எனக்கொன்றும் தெரியாது. நீங்கள் எதைப் பற்றிக் கேட்கிறீங்கள்?' என்று பதிலுக்குக் கேட்டேன்.

'சண்முகம் சிவலிங்கம் மறைந்து விட்டார். யேசுராசா சொன்னார். யேசுராசாவுக்கு உமா வரதராஜன் சொன்னாராம்' என்றார் ரமேஸ். குரல் துயரத்தில் ஆழ்ந்திருந்தது.

காலையில் சோலைக்கிளி என்னுடன் கதைத்திருந்தார். கல்முனையில் இருந்து கிளிநொச்சிக்கு வரும் ஒரு நண்பரிடம் தன்னுடைய புத்தகங்களைக் கொடுத்திருந்த சோலைக்கிளி, அந்தப் புத்தகங்கள் கிடைத்தனவா என்று கேட்டார். ஆனால், அவர் சண்முகம் சிவலிங்கத்தைப் பற்றிப் பேசவில்லை. அந்த நேரத்தில் 'இந்தச் சேதி'யைச் சோலைக்கிளி அறிந்திருக்கவில்லை என்று நினைக்கிறேன்.

சண்முகம் சிவலிங்கம் நோயாளியாக இருந்து நான் அறிந்ததில்லை. அப்படியானால், எவ்வாறு இந்த மரணம் நிகழ்ந்தது? என்று மனம் கேட்டது.

'ஏன் என்ன நடந்தது?' என்று கேட்டேன்.

'இரவு படுத்தவர் காலையில் எழுந்திருக்கவில்லை என்று சொல்கிறார்கள்' என்றார் ரமேஸ். அதற்கு மேல் பேசத் தோன்றவில்லை இருவருக்கும். பேசத் தோன்றவில்லை என்பதற்கும் அப்பால் பேசமுடியவில்லை என்பதே உண்மை. சில நொடிகள் நீடித்த மௌனம்.

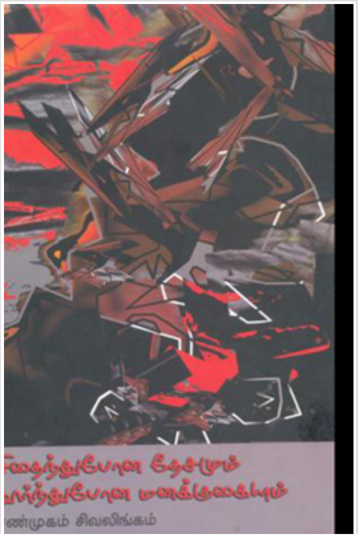

துக்கத்தையும் அந்தரிப்பையும் தரும் எதிர்பாராத செய்தி. யுத்தச் சூழலிற் சிக்கியிருந்த நாட்களில் எத்தனையோ சாவுகளைப் பார்த்திருக்கிறேன். காலடியில், கையருகில், கண்முன்னே என்று சாவுகளுடன் வாழ்ந்திருக்கிறேன். அந்த நாட்களில் இதயம் தாங்கவே முடியாத அளவுக்குத் தவித்திருக்கிறது. அதையெல்லாம் கடந்து வந்திருக்கிறேன். ஆனால், இன்று இந்தச் சாவுச் செய்தியைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. இவ்வளவுக்கும் இது இயற்கை மரணம். ஏறக்குறைய 70 வயதைக் கடந்த நிலையில் சம்பவித்த சாவு. என்றாலும் இதைத் தாங்கிக் கொள்வதற்குக் கடினமாகவே இருக்கிறது. அகால மரணங்களற்ற ஒரு சூழல் மெல்லமெல்ல விரிந்து உருவாக்கியிருக்கும் புதிய மனநிலையா இப்படி இந்தச் சாவுச் செய்தியைப் பெரிதாக உணர வைக்கிறது? அல்லது சண்முகம் சிவலிங்கம் என்ற இழக்கக் கடினமான ஒரு ஆளுமை குறித்த உள்ளுணர்வா இந்தச் செய்தியின் கனதியை உணர வைக்கிறது? அந்தக் கணத்திலேயே அலைகள் குமுறத் தொடங்கி விட்டன. துக்கத்தைக் கொண்டு வந்த அந்த அழைப்பைச் சபித்தேன். மறுவார்த்தை எதுவும் அக்கணத்தில் தோன்றவில்லை. 'சசி'யின் முகமே நினைவில் எழுந்தது. அவருடைய கம்பீரமான உருவம், அளவான பேச்சு, நிமிர்ந்த நடை, ஏதேச்சையான நடவடிக்கைகள் எல்லாம் இணைந்த நினைவுகள்... சசியின் வயதைப் பற்றி நான் ஒருபோதுமே நினைத்ததில்லை. அவர் வயதைக் கடந்த தோற்றத்திலேயே எப்போதுமிருந்தார். அவருடைய எழுத்துகளும் அப்படியே இருந்தன. இளமை குன்றாதவர் அவர்.

'எப்போது இறுதி நிகழ்வுகள் நடக்கின்றன? யாராவது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து போகிறார்களா?' என்று ரமேஸைக் கேட்டபோது 'பெரும்பாலும் சித்தாந்தன் போகக் கூடும்' என்று சொன்னார்.

ஒலிப்பதிவுகள்

கூட்டமைப்பில் சிக்கல்களும் விரிசல்களும் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு! - சுரேஷ் பிரேமச்சந்திரன் நேர்காணல் - பகுதி 2

புலம்பெயர் சமூகம் தனியாக அரசியலை மேற்கொள்வது அர்த்தமற்றது! - சுரேஷ் பிரேமச்சந்திரன் நேர்காணல் - பகுதி 1

தமிழீழ தேசிய துக்கநாள்: நாடுகடந்த தமிழீழ அரசாங்கத்தின் பிரதமர் வி.ருத்ரகுமாரன் உரை (18.05.12)

அரசியலமைப்பின் 13வது திருத்தச்சட்டம் சொல்வது என்ன? யாழ் பல்கலைக்கழக சட்ட விரிவுரையாளர் குமாரவடிவேல் குருபரன் உரை

சர்வதேச சமூகத்திடம் நீதிவேண்டி இங்கு கூடியிருக்கிறோம்! -ஜெனீவா கவனயீர்ப்பு நிகழ்வில் ருத்ரகுமாரன் உரை (27.02.12)

»மேலும்

நிழல்

குறும்படம்: தமிழ் இனி..!

»மேலும்

புதினங்கள்

தமிழ்த்தேசிய சக்திகளை கோபப்படுத்தியுள்ள சம்பந்தனின் பாராளுமன்ற உரை

தமிழ் அரசியலில் ஒரு முக்கிய ஆண்டாக 2013 இருக்கும்

கமலின் அதிரடி முடிவு - சாதகமா? பாதகமா?

அதற்கு மேல் எதுவும் பேசத் தோன்றவில்லை. தொலைபேசியைத் துண்டித்து விட்டு சற்று நேரம் அமைதியாக இருந்தேன். சசியைப் பற்றியே நினைவுகள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

00

சண்முகம் சிவலிங்கத்துடன் நான் நேரில் அறிமுகமாகியது மிகப்பிந்தியே. ஆனால், அவருடைய கவிதைகள் எண்பதுகளின் முற்பகுதியில் பரிச்சயமாகியிருந்தன. முற்றிலும் மாறுபட்ட வெளிப்படுத்தலைக் கொண்ட கவிதைகளாக அவை இருந்தன. 'நண்டும் முள்முருக்கம் பூவும்' 'வெளியார் வருகை', 'ஆக்காண்டி ஆக்காண்டி', நிலவும் வழிப்போக்கனும், மறுதலை' போன்ற கவிதைகள் திரும்பத்திரும்ப அந்த நாட்களில் வாசிக்கப்பட்டவை. ஏறக்குறைய மனப்பாடம் என்ற அளவுக்குப் பல தடவைகள். அதிலும்

'எங்கள் இமைகள் கவிந்துள்ளன.

எங்கள் உதடுகள் அண்டியுள்ளன.

எங்கள் பற்களும் கண்டிப்போய் உள்ளன.

நாங்கள் குனிந்தே நடந்து செல்கிறோம்.

எங்களை நீங்கள் ஆண்டு நடத்துக.

எங்களை நீங்கள் வண்டியிற் பூட்டுக.

எங்கள் முதுகில் கசையால் அடிக்குக,

எங்கள் முதுகுத்தோல் பிய்ந்தூந்து போகட்டும்.

தாழ்ந்த புருவங்கள் ஓர்நாள் நிமிரும்.

கவிந்த இமைகள் ஒருநாள் உயரும்.

இறுகிய உதடுகள் ஒருநாள் துடிதுடிக்கும்.

கண்டிய பற்கள் ஒருநாள் நறநறக்கும்.

அதுவரை நீங்கள் எங்களை ஆள்க.

அதுவரை உங்கள் வல்லபம் ஓங்குக....'

- என்ற வரிகள் தொடர்ச்சியாகப் பல இடங்களிலும் பலராலும் எடுத்தாளப்பட்டதால் அந்த வரிகள் நல்ல மனப்பாடம். இந்த வரிகளை மணிரத்தினம் கூட தன்னுடைய 'கன்னத்தில் முத்தமிட்டால்' என்ற படத்தில் எடுத்தாண்டிருந்தார். உக்கிரம் தொனிக்கும் குரலில் ஒலிக்கும் இந்தக் கவிதை வரிகளுக்கேற்ற காட்சி அமையவில்லை என்ற குறை இன்னும் இருக்கிறது. சசிக்கு இந்தக் கவிதைகள் படத்திற் பயன்படுத்தப்பட்ட பின்னரே தெரியும் என்று ஒரு தடவை சொன்னார்.

'சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் கவிதைகள் முக்கியமானவை. ஈழக்கவிதைகளில் அவை ஒரு தனியான அடையாளத்துக்கும் வகைக்கும் உரியவை' என்று யேசுராசா அடிக்கடி சொல்வார். ஈழக்கவிதைகளைப் பற்றி அல்லது தமிழ்க் கவிதைகளைப் பற்றிப் பேச்சு வரும்போது சசியின் கவிதைகளைப் பற்றிப் பேசாமல் யேசுராசா அந்த உரையாடலை நிறைவு செய்யவே மாட்டார்.

'நீர் வளையங்கள்' என்ற அவருடைய கவிதைத் தொகுதியைத் தந்தது கூட யேசுராசாதான். 'மிக முக்கியமான கவிதை நூல்' என்று சொல்லித் தந்திருந்தார். ஆனால், சசியைப் பற்றிய விமர்சனங்களும் யேசுராசாவிற்கு இருந்தன. யேசுராசா சொன்னதையும் விட 'நீர் வளையங்கள்' முக்கியமான கவிதைத் தொகுதியாகவே இருந்தது. பின்னாட்களில் சண்முகம் சிவலிங்கத்தையும் அவருடைய கவிதைகளையும் பலரும் தங்களின் கவனப்பரப்பில் வைத்து சிறப்படையாளப்படுத்தி வந்தனர்.

இதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. அதில் முக்கியமானவை, சசியின் கவிதைகள் பிற ஈழக் கவிஞர்கள், தமிழ்க் கவிஞர்களின் கவிதைகளில் இருந்து தனித்து வேறுபட்ட நிலையில் தனி அடையாளத்தைக் கொண்டிருப்பதுடன், மரபார்ந்த முறையின் சாயலில் நவீன வெளிப்பாட்டு முறையைக் கொண்டவையாகவும் அவை இருந்தமையே. கூடவே சசியின் வாழ்க்கை மற்றும் சிந்தனைப் போக்கின் அடையாளத்தை அவை அடிப்படையாகக் கொண்டிந்தமையுமாகும். இதை அவருடைய 'நீர் வளையங்கள்' தொகுதியின் முன்னுரையில் அவருடைய நெருங்கிய சகாவும் – சக பயணியுமாகிய எம். ஏ. நுஃமான் குறிப்பிட்டுள்ளார். சசியையும் அவருடைய கவிதைகளையும் மிக நுட்பமாக வாசகருக்கு இடையூறும் திசைமாற்றலும் இல்லாத வகையில் வெளிப்படுத்தும் முன்னுரை அது.

இன்னொரு காரணம் சசி என்றும் எதற்கும் தயங்காமல், மற்றவர்கள் கையாளக் கூச்சப்படும் பொருட்பரப்பில் இளமை குன்றாமல் எழுதி வந்தமை. முக்கியமாகப் பால்நிலை மற்றும் பாலியல் தொடர்பான விசயங்களில் அவர் பல சிறுகதைகளை எழுதினார். ஆனால், அவை விரச நோக்கத்துக்காக எழுதப்பட்டவையல்ல. வாழ்வின் அடிப்படைகளை நோக்கிய பார்வையும் பயணமுமே சசியின் எழுத்துலகம் என்பதால் அதை மையப்படுத்தியே அவர் எழுதினார். அதைச் சாராம்சப்படுத்தியே அவர் இயங்கினார்.

சசியின் படைப்பியக்கத்திலும் வாழ்வியக்கத்திலும் கூடுதற் பங்கேற்பாளராக இருந்தவர் கலாநிதி எம்.ஏ. நுஃமான். இது சசிக்கு இன்னும் அதிக வளத்தையும் பலத்தையும் வாய்ப்புகளையும் கொடுத்தது. பின்னாட்களில் சற்று விலகல்கள் இருந்தபோதும் அடியோட்டமாக இருந்த நெருக்கங்கள் குறைந்ததில்லை என்பது என்னுடைய அவதானிப்பு. நுஃமானை விலக்கிவிட்டு சசியைப் பற்றிச் சிந்திக்க முடியாது. அல்லது சசியை விலக்கி விட்டு நாம் நுஃமானைப் பற்றி எண்ண முடியாது என்ற அளவுக்கான நட்பும் நெருக்கமும் உறவும் பங்கேற்பும் செயற்பாடுகளும் இருவருக்குமிடையில். பின்னாட்களில் எம்.ஐ.றவுப் சசியுடன் நெருக்கமாக இருந்தார் என்று சொல்லப்படுகிறது.

தேசிய சிறுபான்மை அரசியலும் தேசம் நிலைப்பட்ட அரசியலும் ஒத்திசைய முடியுமா?

நரேந்திர மோடியின் வெற்றி சொல்லும் செய்தி என்ன?

குற்றங்களின் வேர்களும் வேரோடிய வக்கிரங்களும்

அண்ணைக்கும் தம்பிக்குமான ஓர் உரையாடல்

தமிழர் அரசியலும் மனச்சாட்சியும் - இராணுவத்தில் சேர்ந்த தமிழ் பெண்கள் மீதான அவதூறுகளை முன்னிறுத்தி...

செய்திகள்

அரசுக்கும் நீதியரசருக்கும் இடையிலான மோதல் பின்வாங்க முடியாத கட்டத்துக்கு வந்துவிட்டது! – கலாநிதி வசந்த பண்டார

மலையகத்தில் வெள்ளை வானில் தமிழ் வர்த்தகர் கடத்தல்! - மனோ கணேசன் தெரிவிப்பு

எதிர்க்கட்சிகளுடன் கலந்து பேசாது குற்றவியல் பிரேரணை விவாதம் குறித்து முடிவுசெய்ய முடியாது! - சுரேஷ்

டெல்லியில் பாலியல் வல்லுறவுக்கு உள்ளான மருத்துவ மாணவி சிகிச்சை பலனின்றி மரணம்! டெல்லியில் பதட்டம்!!

விடுதலைப் புலிகள் மீண்டும் தலைதூக்குவதாக பரப்பப்படும் செய்தியில் உண்மையில்லை! – ஆனந்தசங்கரி

முன்னாள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் மகேஸ்வரனின் சகோதரர் மீது அசிட் வீச்சு!

எரியும் வண்ணங்கள்: ஓவியர் புகழேந்தியின் படைப்புகள் குறித்த ஆவணப்படம் சென்னையில் வெளியீடு!

சண்முகம் சிவலிங்கத்தைப் பற்றி அதிகமாகச் சொன்னவர் சு. மகேந்திரன். பல சுவாரஷ்யமான கதைகள், சுவாரஷ்யமான நிகழ்ச்சிகள். எளிதில் மறக்க முடியாதவை அவை. மகேந்திரனுக்கூடாக ஒரு வேறுபட்ட – வித்தியாசமான சித்திரம் சசியைப் பற்றி அப்போது உருவாகியிருந்தது.

மகேந்திரன் கல்முனையிலும் அக்கரைப்பற்றிலும் படிப்பித்த காலத்தில் சண்முகம் சிவலிங்கத்துடன் உறவாகியிருந்தார். அந்த உறவின் தொடக்கத்துக்குக் காரணம் உமா வரதராஜன் என்று மகேந்திரன் சொன்னதாக நினைவு. ஒரு சமயம் இருவரும் ஒரே கல்லூரியிற் படிப்பித்திருக்கிறார்கள். மகேந்திரன் தங்கிய விடுதியில் சசியும் சில நாட்களில் தங்கியிருக்கிறார். சசி தன் இஸ்ரப்படி வாழும் இயல்புள்ள ஒருவர் என்றேன். ஒரு தாராளி. கட்டற்ற – தாராள சுதந்திரத்தன்மை வாய்ந்த வாழ்க்கை அவருடையது என்பது மகேந்திரனின் அனுபவமும் அபிப்பிராயமும். இதைப் பின்னாளில் வேறு பலரும் சொன்னார்கள்.

வீட்டில் ஏதாவது தகராறு என்றால் அல்லது வீட்டில் இருப்புக் கொள்ள முடியாத உணர்வு அவருக்கு ஏற்பட்டிருந்தால், இரவு எந்த வேளையிலும் - இரவு 12 மணிக்கோ 2 மணிக்கோ கூட வந்து கதவைத் தட்டுவாராம். அந்த நேரத்தில் வீட்டை விட்டு வெளியேறலாமா அல்லது அந்த நேரத்திற் போய் யாரையாவது எழுப்பலாமா, எழுப்பி அவர்களுடன் தங்கக் கேட்கலாமா அல்லது அவர்களைக் கொண்டே தனக்கான உதவிகளைச் செய்விக்கலாமா, அது அவர்களுக்குச் சிரமத்தை அளிக்குமா என்றெல்லாம் அவர் யோசிப்பதில்லை. இதைக்குறித்து அவர் எதற்கும் தயங்குவதுமில்லை.

அவரைப் பொறுத்தவரை தன்னுடைய நெருக்கடிகளிலிருந்து அவர் விலக் கொள்வதற்கே அதிகமும் அந்தக் கணங்களில் விரும்பியிருக்கிறார். அது அவருக்குத் தவிர்க்க முடியாதது. இதேவேளை மற்றவர்களுக்கும் தனக்கும் இடையில் அவர் எந்த விதமான திரைகளையும் ஆட விடவில்லை. வெளிப்படையாக செயற்பட்டு – அந்த வெளிப்படையில் தன்னியல்பை முன்னிறுத்தி, அவர் கொண்டிருந்த உறவை நம்பி அல்லது அதை வலியுறுத்தி அவர் வாழ்ந்தார். ஆகவே அவர் நண்பர்களிடத்தில் அதிக உரிமையைக் கொண்டாடினார். சிலவேளை இந்த அதீத உறவினாலும் உரிமை பாராட்டலினாலும் சில நண்பர்கள் அவரையிட்டுக் குறைப்பட்டதுண்டு. ஆனாலும் யாரும் அவரைத் தூர விலக்கி வைக்கவில்லை. ஏனெனில் அவர் அடிப்படையில் மனிதாபிமானத்தையும் நல்லியல்புகளையும் பேணினார். அதற்கு மாறாக அவர் விலகிச் செல்லவில்லை. ஆகவே என்னதானிருந்தாலும் சசியுடன் அவர்களால் தங்கள் நெருக்கத்தைக் குறைத்துக் கொள்ள முடியவேயில்லை.

'சண்முகம் சிவலிங்கம் கல்முனையில் கொடிகட்டிப் பறந்த ஒரு ஆள். அவரை எதிர்த்து ஒரு பயல் மறுபேச்சுப் பேசமாட்டான். அவரிட்டப் படிச்சவனும் கதை கேட்டவனுந்தான் கல்முனையில அநேகம்பேர்' என்று ஒரு தடவை நற்பிட்டிமுனை பளீல் என்னிடம் சொன்னார்.

சண்முகம் சிவலிங்கத்திடம் படிக்காதவர்களே கல்முனையில் இல்லை என்ற அளவுக்கு ஒரு காலத்தில் நிலைமை இருந்தது என்று பெரும்பாலான கல்முனைவாசிகள் சொல்வார்கள். தமிழர்கள், முஸ்லிம்கள் என்று இரண்டு தரப்பிலும் ஏராளமானவர்கள் அவரிடம் படித்திருந்தார்கள். அல்லது பழகியிருந்தார்கள். பின்னர் கிழக்கில் இலக்கியத்தில் ஈடுபட்டவர்களிற் பெரும்பாலானவர்கள் சண்முகம் சிவலிங்கத்தை ஆதர்சமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அண்மையில் றஷ்மியின் கவிதைகளைப் பற்றி நான் எழுதிய கட்டுரையைக் குறித்து அவருடன் கதைத்தபோது றஷ்மி சொன்னார், 'ஒரு காலத்தில் சண்முகம் சிவலிங்கத்தை மிகத் தீவிரமாக வாசித்திருக்கிறேன். சில கவிதைகள் மனப்பாடமாகும் அளவுக்குத் திரும்பத்திரும்ப வாசித்திருக்கிறேன்' என்று. இப்படித்தான் பெரும்பாலான கிழக்குப் படைப்பாளிகள் சசியுடன் இருந்திருக்கிறார்கள். அவரைப் படித்தும் பழகியும் அவருடன் வாழ்ந்தும்.

இந்த மாதிரியான காரணங்களினால், சண்முகம் சிவலிங்கம் தமிழர்களாலும் விரும்பப்பட்டார். மதிக்கப்பட்டார். முஸ்லிம்களாலும் விரும்பப்பட்டார். மதிக்கப்பட்டார். எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு மனிதராக – ஒரு கவிஞராக அவர் இருந்தார்.

இவ்வளவுக்கும் சசியின் ஒரு மகன் 1985 காலப்பகுதியில் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் உறுப்பினராக இருந்து இறந்தவர். இந்த இழப்பையிட்டுச் சசி அடைந்த மனப் பாதிப்பு மிகப் பெரிது. ஆனால், இந்த நிகழ்ச்சியையிட்டு சசியை எல்லோரும் நெருக்கத்தோடும் அனுதாபத்தோடும் அணுகினார்களே தவிர, மகனின் அடையாளத்தை வைத்து யாரும் பழகவில்லை. பின்னாட்களில் துயரந்தோய்ந்த விதமாக கிழக்கிலும் உருவாகிய தமிழ் - முஸ்லிம் இடைவெளி நிலைகளில்கூட சசி நெருக்கடியற்றே இருந்தார். எந்தக் கொந்தளிப்பான நிலைமையிலும் அவர் இரண்டு சமூகங்களிடையேயும் ஊடாடக்கூடிய ஒருவராக – ஊடாடும் ஒருவராகவே இருந்தார் என்று அவரை எப்போதும் பெருமையோடு நினைவு கூர்வர் பல நண்பர்கள்.

இதெல்லாம் அவருக்கு அந்தப் பகுதியில் மிகப் பெரிய செல்வாக்கும் மரியாதையும் தந்திருந்தது. இன்றைக்கும் இந்த மதிப்புண்டு. ஆனால், சசி இதையெல்லாம் முதலீடாக்கித் தன்னுடைய காரியங்களைப் பார்த்துத் தன்னை முன்னோக்கித் தள்ளுவதற்குப் பயன்படுத்தவில்லை. பதிலாக அவர் இறுதிவரையில் ஒரு பழைய சைக்கிளிலேயே கல்முனையின் தெருக்களில் அமைதியாகத் திரிந்திருக்கிறார். அவருடைய மறைவுக்குப் பிறகு எழுதப்பட்ட இரண்டு குறிப்புகளில் இதைச் சான்றாக்குகின்றன.

சசிக்கு

சீரற்றுக் குலைந்த இதயத்தின் பெருந்துடிப்பு

மூன்றாம் யாமத்தில் என்னை எழுப்பியபோது

முகமும் நினைவும் வியர்வையில் நனைய

தலைமாட்டில் எப்போதும் இருக்கும்

நைட்ரோகிளிசரீனைப் பற்றுகிறேன்

அது சிவப்பு நிறம்
சசி,

உன்னுடையதும் சிவப்பு நிறமா?

நேற்றிரவு

தூரத்தில் இரைகிற கடல் இல்லை

வியப்பு இல்லை

பரல் கற்களின் மீது சொற்களற்றுப் புரண்டு செல்லும்

சிற்றாறு இல்லை

கலவி முடிந்த பின்

தூக்கத்தில் துவண்டிருக்கும் அவள் மீது

நீ வீசியெறிந்த சாரம்

கவிதைக்குள் ஒளிந்து விட்டது

மகனின் இருமல் நின்றுபோய்

நீண்ட நாளாகி விட்டது

அவனைக் கொண்டுபோன காற்றும் நெருப்பும்

உன் வாயிலுக்கு வராது

படையினர் மட்டுமே கேலிச் சிரிப்புடன்

அலையும் நடு இரவில்

மெல்லிய சாராய மணத்துடன்

தெருவில் இருந்து ஒழுங்கைக்குள் திரும்புகிறது

ஒரு சைக்கிள்

அதில் நீ இல்லை.

சேரன், 20-04-2012

தெருவிளக்கின் மங்கலான வெளிச்சத்தில்

இரவு எட்டு மணியளவில்

பழைய ஒரு சைக்கிளில் இருக்கும் 'உடலொ'ன்று

தீவிரமான சிந்தனையுடன் என் வீட்டை, என்னைக் கடந்து செல்லும்.

அதன் 'உயிர்' வாசம் கழிந்ததெல்லாம் முற்று முழுக்க கவிதையின் அடர் காட்டில்.

இனி எங்கே காண்பேன் அதை?

இந்த இரவில் எனது தெரு வெறிச்சோடிப் போய்க் கிடக்கின்றது.

- உமா வரதராஜன்

00

சசியை நான் நேரிற் சந்தித்தது 1990 இல். அது. பிரேமதாஸ அரசுடனான பேச்சுவார்த்தைக் காலம். இந்திய அமைதி காக்கும் படையினர் இலங்கையை விட்டு வெளியேறியிருந்த சூழல். சற்று நிலவிய அமைதிச் சூழலில் நான் கல்முனைக்குப் போயிருந்தபோது மு.சடாட்சரத்தையும் சண்முகம் சிவலிங்கத்தையும் சந்தித்தேன். மிகச் சாதுவான மனிதராக, பவ்வியமாக வெள்ளை வேட்டி அரைக் கைச் சட்டையுடன் இருந்தார் சடாட்சரம். தமிழரசுக் கட்சியின் அரசியலில் மெல்லிய ஈடுபாடு கொண்டவராகத் தெரிந்தார். தணிந்த குரலில் அதிர்வின்றி, அளவாகக் கதைத்தார். சடாட்சரமே சண்முகம் சிவலிங்கத்திடம் அழைத்துச் சென்றார்.

அது ஒரு மாலை நேரம். பாண்டிருப்பில் உள்ள அவருடைய வீட்டிற்குப் போயிருந்த போது 'பற்றிக்' டிசைன் போட்ட சாறம் உடுத்தியிருந்தார். மேலே பழுப்பு நீல நிறத்தில் அரைக் கைச் சட்டை. நாங்கள் போனபோது எதையோ வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். எங்களைக் கண்டவுடன் வரவேற்றார். என்னை அவருக்கு அறிமுகமில்லை. சடாட்சரம் அறிமுகப்படுத்தினார். அந்த அறிமுகத்தினூடாக எதையும் விளங்கிக் கொண்டதாக இல்லை என முகக்குறிப்புகள் சொல்லின.

தலையை அசைத்து வரவேற்றார். பாதிக்கு அவருடைய மெல்லிய புன்னகை ஒத்துழைத்தது. முதல் அறிமுகத்திலேயே கறாராகப் பேசினார். ஆனால், நிதானமான, ஆழமான பேச்சு. அவருடைய கவிதைகளைப் பற்றிச் சொன்னேன். அமைதியாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். சில கவிதைகளைக் குறித்துக் கேட்டேன். 'வாசியுங்கள் புரியும்' என்று சொல்லி மெல்லிய கேலிப் புன்னகையைச் சிந்தினார். எனக்குச் சற்றுக் கூச்சமாகவும் அதேவேளை சற்று எரிச்சலாகவும் இருந்தது. ஆனால், அதற்கு மேல் எதையும் நான் பேசவில்லை.

'சடாட்சரத்தைப் போல என்னால் எழுத முடியாது. சண்முகம் சிவலிங்கம் என்றால் அப்படித்தான் எழுதுவான்' என்றார் சசி. சடாட்சரம் ஒன்றுமே பேசவில்லை. பதிலாக என்னைப் பார்த்தார். எனக்கு ஒரு மாதிரியாக – சங்கடமாக இருந்தது. அந்த நிலைமையை எதிர்கொள்ள முடியாமற் தவித்தேன். ஒருவாறு சமாளித்துக் கொஞ்சநேரம் பேசி விட்டு முகவரியைக் குறித்துக் கொண்டு விடைபெற்று வந்தோம். வரும்வழியில் சடாட்சரம் சொன்னார், 'நல்ல கவிஞன். அவனைப் போல எழுதவே முடியாது' என்று.

அன்று மாலை நற்பிட்டிமுனை பளீலிடம் இதைப் பற்றிச் சொன்னேன். அவர் சிரித்தார். 'இது உங்களுக்குப் புதிசாக இருக்கும். அவர் இந்த மாதிரிக் குறும்புகள் பலதைச் செய்வார். ஆனால், நாங்கள் யாரும் அவரைக் கோவித்துக் கொள்வதில்லை' என்றார் பளீல். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவருடைய கறுத்தப் புள்ளிகளை மீண்டும் படித்தபோது அவருடைய சிரிப்புக்கான அர்த்தம் மேலும் விளங்கியது. இதைப் புரிந்தபோது நானே சிரித்தேன்.

பின்னர் சசியை நான் சந்தித்தது நீண்ட இடைவெளியின் பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தில். மானுடத்தின் தமிழ்க்கூடல் என்ற நிகழ்வுக்காக வந்திருந்தார். யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்கம் மண்டபத்திலும் பின்னர் அவர் தங்கியிருந்த விடுதியிலும் அவரைச் சந்தித்தேன். பல விசயங்களைப் பற்றியும் பேசினோம். அவருடைய கதைகளைப் பற்றியே அப்போது அதிகமாகக் கதைத்தோம். நாவல் எழுதுவதாகச் சொன்னார். கிழக்கே வந்தால் வீட்டுக்கு வருமாறு சொல்லிச் சென்றார். கடிதங்களை எழுதிக்கொண்டிருந்தோம்.

2004 இல் நான் மறுபடியும் கிழக்குக்குச் சென்றபோது கல்முனையில் சசியைச் சந்திக்க முயன்றேன். சுனாமிக்கு முதல்நாள் - நத்தார் அன்று பின்னேரம் உமா வரதராஜன் வீட்டில் ஒரு சந்திப்பு நடந்தது. அதில் சோலைக்கிளி, விஜிலி, சடாட்சரம் போன்றவர்கள் வந்திருந்தார்கள். பளீல் வருவதாகச் சொல்லியிருந்தபோதும் ஏதோ காரணங்களால் வரமுடியாதிருந்தார். நான் எதிர்பார்த்த – அதிகம் விரும்பியிருந்த சண்முகம் சிவலிங்கம் வரவில்லை. உமா வரதராஜனிடமும் ஏனைய நண்பர்களிடமும் விசாரித்தேன். யாரும் சரியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. 'தகவல் சொல்லியிருந்தோம். ஆனால் வரவில்லை' என்றார்கள்.

என்னுடன் கூடவே வந்த நண்பர்களுடன் இரவு அவருடைய வீட்டுக்குச் சென்றேன். கண்டதும் சந்தோசப்பட்டார். அன்பாக எல்லோரையும் விசாரித்தார். பலவற்றைப் பற்றியும் கதைத்தோம். 'புதிதாக என்ன எழுதினீங்க' என்று கேட்டார். அந்தக் கேள்வியை அவரிடம் நான் கேட்க இருந்தேன். ஆனால், அவர் முந்திக் கொண்டார். அப்போது சமாதானப் பேச்சுகளின் நிலைமையைக் குறித்து 'விழியோடிருத்தல்' என ஒரு நெடிய கவிதையை எழுதியிருந்தேன். அதைப்பற்றிச் சொன்னேன். தலையை ஆட்டி ஆழமாக யோசித்தார். முகம் வாடியது. நிலைமைகள் பாதகமான நிலைமையை நோக்கிச் சரிவடைந்து செல்வதையிட்ட வாட்டம் அது.

இரவு சாப்பிடுமாறு கேட்டார். 'நாங்கள் அக்கரைப்பற்றுக்குச் செல்ல வேணும்' என்று சொல்லி விடைபெற்றோம். ஆனால் எதிர்பார்த்தவாறு எங்களால் அக்கரைப்பற்றுக்குச் செல்ல முடியவில்லை. வாகனத்தில் போகமுடியாது. பாதை சீரில்லை என்று அதிரடிப்படையினர் தடுத்து விட்டனர். அன்றிரவு கல்முனையில்தான் தங்கினோம். ஆனால், இரவு மீண்டும் சசியிடம் செல்வோமா என்று யோசித்தபோதும் போகமுடியவில்லை. மறுநாள் சுனாமி. மதியம்போல் உமா வரதராஜனை விசாரித்து நிலைமைகளை – சசியைப்பற்றியும் அறிந்தேன்.

பின்னர் நான் சசியைக் காணவேயில்லை. இடையிடையே தொலைபேசியில் கதைத்திருக்கிறோம். சில கடிதங்கள். பிறகு யுத்தம். தொடர்பு அறுந்து விட்டது. அகதி முகாமிலிருந்து மீண்ட பிறகு மீண்டும் இடையிடையே தொலைபேசியில் உரையாடல். சில கடிதங்கள். தாமதமான பதில்கள். அவ்வளவுதான். சிலவேளை உற்சாகமாகக் கதைப்பார். சில சமயம் புரிந்து கொள்ள முடியாதவாறு சோர்வாக உரையாடுவார். குழப்பங்களும் கவலைகளுமான உணர்வு. எழுதிய கதைகளை வெளியிட வேண்டும் என்று சொன்னார். இன்னும் சில விசயங்களைப் பற்றி எழுதப்போகிறேன் என்று சொன்னார். கல்முனைக்குப் போகவேண்டும். நண்பர்களைச் சந்திக்க வேண்டும். சசியுடன் விரிவாக - ஆழமாக உரையாடவேணும் என்றெல்லாம் நினைத்திருந்தேன். சாத்தியங்கள் விலகிக் கொண்டேயிருந்தன. அவருடைய கவிதைகளின் புத்தகமொன்று 'சிதைந்து போன தேசமும் தூர்ந்து போன மனக்குகையும்' காலச்சுவடு வெளியீடாக வெளியாகியிருந்தது. ஆனாலும் அது இன்னும் கிடைக்கவில்லை.

00

சசியின் கவிதைகள் தமிழ்க்கவிதைப் பரப்பிலும் ஈழக்கவிதைகளிடத்திலும் முக்கியமானவை என்றேன். பொருள்முதல்வாதக் கண்ணோட்டத்தைக் கொண்டிருந்த சசி வாழ்வின் சவால்களை இருத்தலியம் சார்ந்து எழுதினார். அந்தக் கண்ணோட்டத்திலேயே அவருடைய தேசிய இனப்பிரச்னையைப் பற்றிய கவிதைகளும் அமைந்தன. ஆக்காண்டி, ஆனையிறவு, காவல் அரண், பிள்ளைக்கறி எனப் பல இதற்குதாரணம். 1970 களிலேயே வெளியார் வருகையைப் பற்றி எழுதியவர் சண்முகம் சிவலிங்கம். இந்த வெளியார் வருகையில் வரும் ஒரு அடியில் இருந்தே 'மரணத்துள் வாழ்வோம்' என்ற பெயர் எடுத்தாளப்பட்டு 'மரணத்துள் வாழ்வோம்' என்ற கவிதைத் தொகுதி உருவாக்கப்பட்டது.

அவருடைய ஆக்காண்டி ஆக்காண்டி என்ற நாட்டுப்புறப்பாடல் வடிவில் அமைந்த கவிதை இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை, ஈழப்போராட்ட நிகழ்வுகளையும் நிலைமையையும் மையப்படுத்தியது. பல நாடகங்களிலும் இந்தக் கவிதை பலராலும் எடுத்தாளப்பட்டது. வானொலி நிகழ்ச்சிகள், தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சிகளில் சசியின் கவிதைகளைப் பலரும் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள். நானும்கூட எடுத்தாண்டிருக்கிறேன். அத்தகைய பன்முகத்தன்மையும் நெகிழ்ச்சியுமுடைய கவிதைகள்.

00

சசியின் இறுதி நிகழ்வுக்குப் போக விரும்பியிருந்த போதும் சாத்தியப்படவில்லை. சு.மகேந்திரன் போயிருந்தார். கிழக்கில் பெரும்பாலான படைப்பாளிகளும் கவிஞர்களும் அங்கே கூடினார்கள். அவருடைய இறுதிப் பயணம் மிக மதிக்கப்பட்ட நிலையில் அமைந்தது. ஏராளமான அஞ்சலிக் குறிப்புகளும் நினைவு கூருதல்களும் இணைய வெளியில் நிறைந்து கிடக்கின்றன.

இறுதி நிகழ்வில் கலந்து கொள்ள முடியாதிருந்த நானும் பௌசரும் சீவகனும் அவருக்கான அஞ்சலியை பிபிஸியில் கொண்டு வந்தோம். தகவலைச் சொன்னபோது சீவகன், உரிய முறையில் புரிந்துகொண்டு, நுஃமானைத் தொடர்பு கொண்டு அவரின் மூலமாக சசிக்கான அஞ்சலியை - இறுதி வணக்கத்துக்குரிய செய்தியை வெளியிட்டார்.

இன்று சசி எங்களுடன் இல்லை. ஆனால், அவர் எங்களுடன்தான் இருக்கிறார். எங்களுடனேயே இருப்பார். சண்முகம் சிவலிங்கம் என்ற கவிஞனுக்கு என்றும் மரணமில்லை. சாவின் நிழல் சசியின் கவிதைகளைத் தீண்டிவிட முடியாது. அவருடைய எழுத்தியக்கத்தின் சாரத்தையும். மீண்டும் 'நீர்வளையங்களை' ப் படிக்கிறேன். இளமையும் புதுமையும் குன்றா அதே ஒளியுடனும் சுவையுடனும் சசியை நினைவூட்டிக் கொண்டேயிருக்கின்றன

00

4/23/2012 12:58:28 AM

நண்பருக்குப் பரிந்துரைக்க:

முந்தய பதிவுகள்

அண்ணைக்கும் தம்பிக்குமான ஓர் உரையாடல்

என்னுடைய வானமும் எவரது வானமும்

இல்லை, மற்றொரு வானத்தின் கீழும் அல்ல

கதவைத் திற; காற்று வரட்டும்

கேட்கச் செவியுள்ளவர்கள் கேட்கட்டும்

நிலவுதிரும் பொழுது

பங்காளன் அல்ல; பங்கேற்பாளன்

»மேலும் தூரிகை

They Fired the First Shot
www.Amazon.com
New Book Exposes How Your Liberty Is Moments Away from Being Taken
Ads by Google

உங்கள் கருத்துக்களை பதிவு செய்க:

பெயர்

ஊர்

நாடு

மின்னஞ்சல்

கருத்து (max. 2000 characters)

அ Press F8 for English Powered by **Quillpad**

படத்தில் உள்ள எழுத்துக்களை பதிவு செய்க:

D53U21

Change Image

Send Comment

வாசகர் கருத்து:

தோழன் கவிஞன் கருணாகரன் அமரர் கவினிஞன் சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்களுக்கு எழுதிய அஞ்சலியைப் வாசித்தபோது மனசை வியாகூலம் நிறைத்தது. கவிஞரை நான் நேரில் சந்தித்தது 1981ம் ஆண்டு அம்பாறையில் நடந்த இனக்கலவர காலத்திலாகும். அந்த சந்தர்ப்பத்தில் கல்முனையில் நானும் மேர்ஜ் தோழர்களும் ஒரு அகதி முகாம் அமைத்திருந்தோம். இராணுவ நெருக்கடி மிக்க அந்த சூழல் உறவாட உகந்ததாக இருக்கவில்லை. எனினும் எமது அவசரச் சந்திப்புகளில் நாம் நட்ப்பை உணர்ந்தோம். பின்னர் கல்முனைக்குச் சென்றபோது ஓரிரு தடவைகள் என் நெருங்கிய நண்பன் உமா வரதராசனுடன் அவரைப் போய்ப் பார்த்திருக்கிறேன். அவருடைய வாழ்வு இயல் அதுபற்றிய எல்லாருடைய விமர்சனங்களுக்கும் மேலாக ஒரு கவிஞனுக்குரியது என்பதை ஒவ்வொரு சந்திப்பின்போதும் நான் உணரத் தவறவில்லை.
எங்கள் இறுதிச் சந்திப்பு இலக்கியம் சார்ந்ததில்லை. சமாதான பேச்சுவார்த்தைக் காலம் என்று ஞாபகம் கல்முனைக்கு சென்றிருந்தேன். பகல் முழுக்க தமிழ் முஸ்லிம் நண்பர்கள் என கலகலப்பாகக் கழிந்தது. இரவு வளமைபோல உமாவரதராசனுன் தங்குவதாக இருந்தேன். சோலைக்கிழியும் முஸ்லிம் நண்பர்களும் மாலை என்னைத்தேடி வந்துவிட்டார்கள். கல்முனை தமிழ் பகுதியில் தங்குவது எனக்கு ஆபத்தாகலாம் என்கிற அச்சம் அவர்களை அலைக்களித்தது. என்னை தங்களோடு வந்துவிடும்படி வற்புறுத்தினார்கள். இறுதியில் உமாவரதராசன் கவிஞர் சசியிடம் கேட்டுவருவதாக என்னை அழைத்துச் சென்றார். எங்களை வரவேற்ற சண்முகம் செல்பேசியுடன் எழுந்து பின்னே சென்றார். திரும்பிவந்த சண்முகம்சிவலீங்கம் புன்னகயுடன் ஜெயபாலனுக்கு ஒன்றும் பிரச்சினை இல்லை அவர் உன்னோடு தங்கலாம் என்று உமாவரதராசனிடம் சொன்னார்.
ஜெயபாலனுக்கு பிரச்சினை இல்லையென்று சண்முகம் சிவலிங்கம் சொன்னார் என்றதும் கவிஞர் சோலைக்கிளியும் நண்பர்களும் திருப்தியோடு விடைபெற்றார்கள். என் முஸ்லிம் நண்பர்கள் சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் வார்த்தையில் வைத்திருந்த நம்பிக்கை என்னை ஆச்சரியப் பட வைத்தது. சண்முகம் சிவலிங்கம் எழுதிய சில கவிதைகளை மட்டுமே வாசிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியிருக்கு. என் மனதில் இன்றுவரைக்கும் ஆழமாக பதிந்திருக்கிற விடயம் அமரர் சண்முகம் சிவலிங்கம் எப்பவும் மிடுக்குள்ள ஒரு கவிஞனாக வாழ்ந்தார் என்பது மட்டும்தான்.

வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன், சென்னை 5/6/2012 1:01:00 PM

தேடுங்கள் தேடு

© பொங்கு தமிழ் 2009 | விதிமுறைகளும் நிபந்தனைகளும் | info@ponguthamil.com |